

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

Гр. София, 03.07.2019 г.

Апелативният специализиран наказателен съд, трети въззивен състав, в закрито съдебно заседание на трети юли през две хиляди и деветнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛЯ ГЕОРГИЕВА
ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ИЛИЕВА
ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията Врачева ВНЧД № 322/19 г. по описа на АСНС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, по реда на чл. 341, ал. 2, вр. чл. 270, ал. 4, вр. ал. 2 НПК.

Образувано е по повод депозираните жалби от защитниците на подсъдимите Б.И.А. и подсъдимия Д.П.П. срещу определение на съда от 20.06.2019 година по НОХД №585/2019 година по описа на СНС, с което са оставени без уважение искането за изменение на мерките за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо А. и „Домашен арест“ спрямо Д.П. в полечи.

Защитниците излагат аргументи, че от една страна липсва опасност от укриване или извършване на престъпление, от друга страна търпените към момента мерки от всеки от двамата подсъдими създават прекомерни затруднения за тях и за семействата им като същевременно се оспорва и наличието на достатъчно данни, че подсъдимите са извършили престъпленията, за които са предадени на съд.

Защитниците на подсъдимите А. и Петров излагат съображения, че първоинстанционния съд не е обсъдил доказателствата по делото, които изграждат евентуално или които разколебават обосноваването предположение по смисъла на чл. 63, ал. 1 НПК.

В срока по чл. 342, ал. 2 НПК възражение срещу частните жалби не е депозиран от СП.

Въззивният състав след като се запозна с депозираните жалби, събраните доказателства по делото, провери служебно и изцяло правилността на атакуваното определение, намира частните жалби за неоснователни, поради което следва да бъдат оставени без уважение.

Съображенията за това са следните:

Настоящият съдебен състав преценява, че не е налице промяна в съществуващите обстоятелства, която да обуславя изменение, съобразно

разпоредбата на чл. 270, ал. 2 НПК, на изпълняваната по отношение на подс. А. мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „Домашен арест“ спрямо Д.П. в по-леки.

С изготвения и внесен за съдебно разглеждане обвинителен акт подсъдимите са предадени на съд с обвинение за извършено тежки умишлени престъпления от общ характер, а именно подс. А. за престъпление по чл. 321, ал.3 вр. ал.1 от НК, наказуемо с лишаване от свобода от пет до петнадесет годни и за две престъпления по чл. 213а вр. ал.2 т.5 от НК, наказуеми с лишаване от свобода от две до осем години, а подс. Д.П. е предаден на съд за престъпление по чл. 321, ал.3 вр. ал.2 от НК наказуемо с лишаване от свобода от три до десет годни и за едно престъпления по чл. 213а вр. ал.2 т.5 от НК, наказуемо с лишаване от свобода от две до осем години,

Въззивният съд намира, че от събраните и проверени в досъдебната фаза доказателства, продължава да е налично, с нужната за този стадий на наказателното производство висока степен на убедителност, обосновано предположение относно авторството на подсъдимите А. и П. в твърдените престъпления, за извършването, на които са предадени на съд. Доказателствата, които изграждат обоснованото подозрение – гласните доказателствени източници – показанията на свидетел с тайна самоличност №350, св. К. Б. Н., св.Д. И. Т., св.А. С. П., св.В. Т. Г., св.Н. Г. Г., св.Н. Ц. В., св.Е. Р. А., св.Р. Т. Т., св. Б. А. Г., св.Г. Д. Л., св. К. А. Г., св.И. Ц. Й., св.А. П. С., св.О. М. М., св. Л. Й. С., св.Я. Н. С., св.Д. В. Д., св.М. П. К., св.Д. П. С., но следва да се има и предвид, че същите могат да бъдат разколебани в хода на съдебното следствие.

Въззивният състав изцяло се съгласява с извода на първоинстанционния съд, че риск от укриване не е наличен по отношение на подс. А. и П.. Същите са с установени самоличност, с постоянни адреси, с продължителна отседналост на адресите си, както и с изградени трайни семейни и социални контакти.

При преценка законосъобразността на изпълняваните мерки за неотклонение СНС съд е извършил проверка на разумността на срока на наказателното производство.

АСНС констатира, че подс. А. и подс. П. са били задържани от СНС с определение от 30.07.2018 година и същите към настоящия момент са търпели мярка за неотклонение „задържане под стража“ и „Домашен арест“ около 11 месеца, през който срок се е развило и приключило цялото досъдебно производство и делото е преминало в съдебната си фаза, в стадия на съдебно следствие.

Въззивната съдебна инстанция намира, че фактическа и правна сложност на наказателното производство, броя на предадените на съд 4 лица,

периода от време на осъществяваната престъпна дейтелност за немалък брой престъпления и броя на ПСД, които следва да бъдат извършени, въззивният състав счита, че на настоящия етап не може да се приеме, че е изтекъл срок на задържане съответно “домашен арест“, надвишаващ разумния такъв.

Целите на мерките за неотклонение са изрично регламентирани в разпоредбата на чл. 57 НПК. Същите се свеждат до обезпечаване на законосъобразното провеждане на наказателното производство, при спазване на разумни срокове за разглеждането на делата, както и до ограничаване възможността подсъдимият да се укрие или да извърши престъпление. Следователно основно изискване към законосъобразността на всяка взета спрямо дадено лице мярка за неотклонение се явява тя да е пропорционална на преследваните цели и да не създава повече ограничения от действително необходимите за провеждането на ефективен наказателен процес. Тези принципни положения са важими и следва да бъдат съобразявани от компетентните съдилища както при първоначалното вземане на мярка за неотклонение, така и при изследване на обстоятелствата в производството по реда на чл. 270 НПК. Въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че промяната на обстоятелствата винаги следва да се съпоставя с интензитета на опасностите от укриване и от извършване на престъпление от страна на подсъдимото лице, и въз основа на тази съпоставка да се прави преценка на основателността на искането за изменение на мярката за неотклонение.

Независимо от това, процесуално-следствените действия по образуваното съдебно производство, се провеждат регулярно, което обуславя извод за проявена дължима усърдност при разглеждане на делото предвид статута на лица с ограничаващи свободата на предвижване мерки за неотклонение. Ето защо въззивният съд възприема изцяло, като основателна, констатацията на първостепенния съд за разумен и съответен на изискването на чл. 22, ал. 1 НПК и на заложените в ЕКЗПЧОС стандарти срок на развитие на наказателното производство. Нещо повече по делото предстои провеждането на съдебно следствие, т.е на този етап от процеса не са разпитани пострадалите свидетели, поради което опасността от извършване на престъпление спрямо подс. А. и П. не е с намалял интензитет до степен такъв, че да обоснове промяна на прилаганите спрямо подсъдимите мерки за неотклонение. Опасността от извършване на престъпление по отношение на подс. П. не е хипотетична, а реална, тъй като същият е осъждан за престъпления от общ характер за участие в ОПГ създадена с цел разпространение на високорискови наркотични вещества.

Възражението на защитата относно даване ход на делото по общия ред от първоинстанционния съд поради спряно производство по одобряване на сключено споразумение и изготвено преюдициално запитване до съда на ЕС е

неотносимо в производство по реда на чл. 270 от НПК. Нещо повече при обсъждане на законовите предпоставки относими към мярката за неотклонение, а именно опасност от укриване или от извършване на престъпление, също не е относимо и процесуалното поведение на наблюдаващия прокурор, който е сключил споразумение с подс. А. за прекратяване на съдебно-наказателното производство при параметри на определеното наказание „лишаване от свобода“ в размер равен на срока на мярката за неотклонение „Задържане под стража“. Действително волята на прокурора е да сключи споразумение в параметри на срок на наказанието „лишаване от свобода“ равнозначен на срока на задържане, но това волеизявление е направено пред първоинстанционния съд пред друг съдебен състав е в производство по реда на Глава XXIX чл.381-384 а от НПК, което споразумение може да бъде одобрено или неодобрено от съда, ако несъответства на закона и морала. При неодобряването на споразумението няма процесуална пречка прокурорът при разглеждане на делото по общия ред да поиска от съда евентуално завишаване на размера на наказанието „лишаване от свобода“.

Предвид гореизложеното АСНС намира, че по отношение на подсъдимите -жалбоподатели А. и П. пропорционална на преследваните от закона цели, разписани в разпоредбата на чл. 57 от НПК, мярка за неотклонение се явява мярка за неотклонение- “Домашен арест“ за подс. П. и „Задържане под стража“ за подс. А..

Ръководен от гореизложеното и на основание чл. 345, ал. 1 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд

О П Р Е Д Е Л И :

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 20.06.2019 г. по НОХД № 585/19 г. СНС, с което е оставено без уважение искането на защитниците за изменение в по-лека на мярката за неотклонение „Домашен арест“ на подсъдимия Д.П.П. и „Задържане под стража“ за подсъдимия Б.И.А..

Определението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: